

பேதநிஷ

M. P. P. Pinnamalai,
PALLATHUR,
RAMNAD DT.

நான் வள்ளல்

பரஞ்சோதி மருமகன்

அருளி ய்து.

பரிபூரண பாஞ்சோதியின்

உயர்ஞான சபையோரால்

வெளியிடப்பட்டது.

Acc. no. 5537

செல்வரங்கன் அச்சக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

உரிமைப் பதிர்ப்பு. (ACT XXI of 1860) பிப்ரவரி 1944.

1998

ஞான வள்ளல்
பரஞ்சோதி மஹான்

பேரறிவு

ஞானவள்ளல் பரஞ்சோதி மஹான் அவர்கள்
அருளிச்செய்த பிரசங்கப் பொன் மொழிகள்:—

நெற்றியும் கடந்தோம் அப்பாலுக்கப்பாலும் சென்
றோம், அங்குள்ள அதிசயத்தைக் கண்ணறிவால் கண்
டோம், கண்டு கண்டு விண்டோம், விண்டு விண்டு அத
னுட் புகுந்தோம்; புகுந்து நின்றாறாய்ந்தபோது, அறி
வின் தெளிவே பிறவியில்லாப் பெருநெறியாகும்.

அறிவின் அறிவால், அறிவின் தெளிவே, தெளி
விலும் தெளிவாய்த்தேர்ந்தது ஞானம், ஞானமே உணர்வு,
உணர்வே உயர்வு, உயர்வே உணர்வு, உணர்வை உணர்
வது உங்களின் அறிவு.

நான் ஆதியில் இருளைப்பற்றி பேசினேன், பின்
ஆதி, நாதம், சோதி அல்லது அக்னி, ஆயிரத்
தெட்டு மலர் முதலியவைகளைப்பற்றி பேசினேன். இது
ஒவ்வொருவருக்கும் ஞாபகம் இருக்கலாம். ஆனால்
இன்று பேசப்போவது நமது அறிவாகிய பேரறிவைப்
பற்றி.

இருளையும், ஆதியையும், அதன் தன் தொனியையும்,
அருட்பெருஞ்சோதி என்னும் அக்னியையும், ஆயிரத்

தெட்டு மலரையும் அறிந்தது எது? அதுதான் ஆக்கினை ஸ்தானத்தையும் கடந்த, நம்முள் பொக்கிஷமாயுள்ள நமதறிவு.

அறிவு பிறந்தது எப்படி யெனில், நம் ஆதி தன் தொனியோடு சேர்ந்து, மோகித்த மோகத்தின் வேகமே அக்னி சொருபமாகி சொருபமாய் விளைந்ததின் பின் அச்சொருபத்தில் அமர்ந்தது. அமர்ந்தது எது? ஆதி யென்னும் நம் சக்தியே அச்சொருபத்தில் அமர்ந்ததின் பின், நிம்மதியும், விரந்தரமானதுமான சந்தோஷப் புன்சிரிப்பால் ஆபிரத்தெட்டு மலராக விரிந்தது. அம்மலரிட்தான் அறிவு பிறந்தது.

அதுவும் நம் ஆதியின் ஏக்கம்தான். இந்த அறிவின் அழகும், பிரகாச ஜோலிப்பும் சொல்லமுடியாத சொல்லுக்குள் உள்ளது. அதையும் அன்றும், இன்றும் சொல்லி முடிக்கத்தான் வேண்டியதாயிற்று. அறிவு பிறந்த பின்தான் நாம் நமது ஆதியின் ஏக்கத்தை முடித்துவிடலாம் என்று எந்தரியங் கொண்டோம்.

அறிவின் இருப்பிடம் எங்கு? அது இருப்பது ஆயிரத்தெட்டு மலரில், ஆயிரத்தெட்டு மலர் என்பது என்ன என்று அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால், அது உண்மையில் மலர்போன்று, பல வர்ணங்களோடு கூடிய பிரகாசம். அருட்பெருஞ்சோதி அல்லது அக்னியின் விசிறுதல் அல்லது ஒளியின் எழுச்சியே ஆயிரத்தெட்டு மலராகும். இதில்தான் அறிவு பிறந்தது. அறிவின் பிறப்பும் இருப்பும் ஆயிரத்தெட்டு மலரிட்தான் மலரின் ஒவ்வொரு இதழுக்கும் ஒவ்வொரு பேரறிவு உண்டு. இந்த அறிவுக்குக்கீழ்

பட்டு பல அறிவுகள் உள்ளன. அவைகள் பலவேறு பாகு பாடுகளை உடையன. இந்த அறிவுகளுக்குள்ளும், தாரதம்யம் அநேகமுண்டு. பிறகு எல்லாம் பேரறிவில் அடக்கமே பேரறிவின் முடிவு ஆயிரத்தெட்டு மலரில்.

இதை உணர்ந்து மாயைப் பிசாசுகளைக் களைந்து அறிவின் இடமறிந்து நீங்கள் அறிவீர்களானால் அறிவே உரசி உரசி அறிவையறிய வைப்பதும் நமது அறிவின் பொக்கிஷமே.

எல்லாவற்றையும் உருவகப்படுத்தி சொல்லுவது அறிவு கொள்ளுவதும் தள்ளுவதும் அறிவே. அலங்காரத்தைச் செய்து முடிப்பதும், அதைப்பார்த்து ஆனந்திப்பதும் அறிவே, இருக்கவும், எழுந்திருக்கவும், நடக்கவும், உழைக்கவும், ஊக்கமுட்டுவதும் அறிவே. தன்னை மறந்ததும், பின் விழித்ததும், தெளிந்ததும், நல்லவை கெட்டவை என்பனவற்றைப் பாகுபடுத்தி, கொள்ளுவனவற்றைக் கொள்ளுவதும், தள்ளுவனவற்றைத் தள்ளுவதும், மேல், கீழ் நிலையாவதும் அறிவே. நினைப்பு என்னும் அருபியில் நினைத்த பொருள்களை, ரூபத்தில் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றல் அறிவிற்குத்தான். உதாரணமாக, இவ்வுலகின் கண் உள்ள பிரமாண்டமான கட்டடங்களும், மனதிற்கு இன்பமளிக்கும் பூங்காவனங்களும், கவர்ச்சியுள்ள சித்திரப்பதுமைகள் நிரம்பிய கோபுரங்களும், கோவில்களும், மலைகளிலும், குகைகளிலும் கருங்கல்லில் செதுக்கப்பட்ட உயிருள்ளனவைபோன்று தத்ரூபமாகவும், அழகாகவும் லாவண்யமாகவும் செதுக்கப்பட்ட சிலாருபங்களும், மற்றும் மனதை இன்பத்தில்

ஆழ்த்தும் சம்மியமான கைத்திறமைகொண்ட சிற்பிகளின் வேலைப்பாடுகளும், பாவைகளும், பலவர்ணங்களோடு தீட்டிய மந்தஹாஸமான ஓவியங்களும், அறிவின் பேராற்றலால்தான் உண்டாயின. காதால் கேட்டும், கண்ணால் கண்டும், ஊகத்தைக்கொண்டும், பற்பல பொருள்களை அவை போன்று தத்ருபத்தில் கண் கூடாகக் காட்டுவதும் அறிவே. மனிதனை நல்வழிப் படுத்துவதும் தீயவழிப் படுத்துவதும், பிறவிக்கு ஆளாக்குவதும், பிறவியை அறுப்பதும், மோட்ச சாதனத்தை அடையவைப்பதும் எது? அது நம் அறிவே. மூளையில் அணுக்களாய் நிரம்பி யிருப்பதும், நம் அறிவுதான். இந்த அறிவின் பேராற்றல்தான் பேரறிவு.

அறிவு உயிரின் மந்திரி. பிறகு உயிராகிய ஆத்மாவின் நிர்வாகி. ஆதியின் தத்துவங்களில் ஐந்தாவது தத்துவமாகிய ஆயிரத்தெட்டு மலரிலிருந்துதான் அறிவு பிறிகிறது. இந்த அறிவு நினைவாயிருக்கும் உயிருக்குப் பிரகாசக்கண்ணாகும்.

நினைவாகிய உயிர் ஓர் அரசாங்க நிர்வாகத்தில், அரசனைப் போன்றது. ஆனால் அறிவோ, இராணுவ பலத்தை ஒத்தது. சாதாரணமாக குடிஜனங்களும் மற்றும்பல நிர்வாகஸ்தர்களும், அரசனுக்கு பயந்தாலும் பயப்படாவிட்டாலும், இராணுவத்தின் பலத்திற்கு அடங்கி ஒடுங்கி பயந்து நடக்கிறார்கள். இராணுவமில்லையேல் அரசனின் பெருமையில்கூட. அறிவில்லையேல் உயிரின் மேன்மையில்கூட. ஒரு அரசாங்கம் அழிக்கப்படுவதும், ஆக்கப்படுவதும், அதிகப்படுவதும் இராணுவ

பேரறிவு

5

வத்தின் பலத்தை ஒட்டிதான். ஒரு அரசனுக்கும், அவனது அரசாங்கத்திற்கும். மரியாதையையும் புகழையும் அளிப்பது இராணுவமே. ஒரு அரசாங்கம் வீழ்வதும் இராணுவத்தின் வீழ்ச்சியேயாகும். அதே போன்று அறிவு அணுக்கள் தோல்வியுற்று மறதியுற்றால் மரணம் என்னும் பெருவீழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

ஆத்மாவானது அறிவைகைக்கொண்டவுடன் காரண சரீரம் ஆகிறது. காரணசரீரம் என்பதே அறிவு அணுக்களின் சேர்க்கையே. இந்த பேரறிவின் இருப்பிடம் நம் தேகத்திலும் உண்டு. அது நமது சரீரத்தில் உச்சியென்று சொல்லும் ஸ்தானம்தான். ஆனால் அதைக்கண்டு விட ஆசைகொண்டு முயற்சி செய்யாதீர்கள். அதனாலாம்கெடுதிகள் என்னவெனில் மூளை கெட்டுவிடும், பைத்தியமும் ஏற்படலாம் அல்லது மரணமும் ஏற்படலாம். ஆனால் இதையறிந்த அனுபவமுள்ள குருவினிடம் கேட்டுத்தெரிந்து கொள்ளுவது அவசியம்.

“எட்டாத தற்பரத்தை எட்டி எட்டி, உப்புரமாய், உட்சென்று உற்றுநோக்க நோக்க, அப்பரமும் இப்பரமும், ஏக பராபரமும் என்னுள் நான் அறிந்தேன்”

எந்த சமாசாரத்தையும், அறிந்துகேட்டு நிர்வகித்து பற்பல துறைகளில் எண்ணத்தை செலுத்துவது அறிவே. ஆனால் ஓரிடத்தில் லயித்திருப்பதும்ட்டும் ஆத்மா.

இந்த பரிசுத்த ஆத்மா ஆயிரத்தெட்டு மலரில் தங்கினதும், அறிவுடன் உறவாடுகிறது. உறவாடி உறவாடித்தன் ஏக்கத்தை அறிவினிடம் ஒப்புவித்ததும், சூக்கும

பேரறிவு

மாகி பின் ஸ்தூலமாகிற்று. ஆற்றிவு கடந்து, ஏழாவது அறிவில் நின்று, எட்டாவது அறிவைக்கண்டு பிடித்தால்தான் ஒருவர் அறிவுபற்றி பேசலாம்.

அறிவின் சாமார்த்தியமும் துணிவுமேதான் அரசாங்கம் உலகில் அறிவானது பலவித மூடக்கொள்கைகளில் மூடிக்கிடக்கிறது. யாரால் என்பதை ஆராயப்புகுந்தால் சில மத குருக்களால்தான் என்பது உங்களுக்கு நன்கு விளங்கும்.

எவன் அறிவின் அறிவால் அறிவை தெயிச்சிருனோ அவனே அறிவாளி. அறிவின் முதிர்ச்சி யேற்பட்டால் எந்த மத குருக்களும் இவ்வறிஞனுக்கு அடிமை. அறிவின் பொக்கிஷத்திலிருந்துதான் அன்பும் கருணையும் ஏற்படுகிறது. யதார்த்த பொக்கிஷமிருந்தால் எதற்கும் ஈடில்லை. அறிவுதான் மானம், மரியாதை மற்றும் பல பழக்க வழக்கங்களைச் சிருஷ்டித்தது. அறிவின் அறிவால், அறிவே மதம், சட்டம், அரசன் எல்லாம் சிருஷ்டித்தது அறிவானது, இந்த உலகத்திலுள்ள குணங்களை எல்லாம் சரியென்று ஒப்புக்கொண்டு எந்தவித குற்றமும் இல்லாது பேரறிவுக்குக்கொண்டு போவதையே தன் தன்மையாகக் கொண்டது.

எத்தொழிலிலும் அறிவின் அபிவிருத்தி உண்டு. அறிவுடையோர் எத்தொழிலிலும் இருப்பர். ஆனால் அத்தொழில் அவரைச் சாராது.

நினைவினிடத்தில் நினைவை நினைத்து நினைவை நிறுத்தி நினைவை சுழற்றி, நினைவில் நினைத்து நினைவாய் நினைவில் நினைவோடு நின்ற நினைவும் நானே.

பேரறிவு. கோவிலார்

7

ஒன்றுமுதல் ஆறறிவு உள்ளவன் களுக்கும் தம்தம் தாரதம்யத்திற்குத் தக்கவாறு அறிவு உண்டு. ஆறறிவையும் பழகிய பின் தான் ஏழாவது அறிவிற்குச் செல்லவேண்டும். ஒவ்வொரு அறிவுடைய பொருள்களும், தத்தம் ஏக்கத்தை முடித்தே தீருகின்றன. ஏக்கத்திற்கு தக்கவாறு அறிவு அணுக்கள் உழைக்கின்றன.

முன்னே கூறப்பட்ட இந்த அறிவின் பேராற்றால் ஏற்பட்ட இந்த ஸ்தூல வியாபகம், நம் பொக்கிஷத்தில் இருக்கும்போது யார் அறிய வேண்டுமென அறிவை அண்டினார்களோ அவர்கள் அறியாமற் போனதில்லை.

நம் நாட்டத்திற்கு, கைநொடிக்குமுன், தாஸனாக குற்றேவல் செய்ய காத்திருப்பது அறிவு. கட்டி முடிந்தவைகளையும், அழிந்தவைகளையும், பின் தோன்றினவைகளையும் ஒன்றும் தப்பாது, தன்னிடம் குறித்துவைத்துக் கொள்ளும் பான்மை அறிவினிடந்தான்.

அறிவினின்று பிரிந்து ஆத்மா வெட்டவெளியில் செல்கிறது. அறிவை அறிந்து அறிவை அனுபவித்து அறிவின் பொக்கிஷம் அழியாதவரை பிறவி உண்டு. அறிவிற்குத்தான் பிறவியே யொழிய, ஆத்மாவிற்குப் பிறவியில்லை. ஆத்மா தனி, அறிவு தனி, ஆத்மா தன் ஏக்கத்திற்குத் தக்கபடி அறிவை சிருஷ்டித்து அதனிடம் கூடி பிறகு அதைவிட்டு பிரியமுடியாதபடி பந்தப்படுவதினால் பிறவி ஏற்படுகிறது.

அறிவை பரிசுத்தமாக்கி ஞானம் அடைந்த ஒருவர்தன் பெயரை அழித்துக் கொள்ளுவதுதான் முக்தி. சரீர அணுக்களும் அழிவதில்லை. சரீரம் எரித்தாலும் அல்லது புதைக்கப்பட்டாலும், அந்த சரீர அணுக்கள் பிரிந்து உலகத்திலுள்ள மற்ற சரீரங்களிலுள்ள அணுக்களுக்கு ஒத்தாசையாய் அவைகளோடு கூடிக்கொள்கிறது. சரீரம் தனி, ஆத்மா தனி, அறிவு தனி. ஆத்மாவின் முடிவு என்பது பரமாத்மாவுடன் ஐக்யமாவதுதான். ஆதியின் ஏக்கம்தான் உலக சிருஷ்டி. அறிவின் அலங்காரமே உலகத்தின் நாகரீகம் அறிவின் சமர்த்தினுல்தான் பறப்பதும், பற்பல துட்பங்களைச் செய்து முடிப்பதும். அறிவின் ஓய்வே தூக்கம். அறிவின் உடல் மறதியே மரணம்.

ஆத்மாவானது அறிவின் குணம் மாயை முதலிய பந்தங்களில் கட்டுபடுகிறது. அறிவின் பிரகாசமானது இவ்வுலகமாயென்னும் பாசங்களால் புதைபடுகிறது. நாம், அதுபற்றி மனதைக் கேட்போமாகில் அது அறியவில்லையென்று சொல்லும். பக்தியின் நன்மை தீமைகளை அறிவது அறிவு. ஆத்மாவுக்கு ரூபமில்லை. அறிவினிடம் பந்தமடைந்ததும், தான் ரூபமெடுக்கிறது. மனிதன் என்று நாம் பேரிட்டுச் சொல்லும் ஒருவித ரூபமானது, ஆத்மாவும் அறிவும் பலகுணங்களைகொண்ட பின்புதான்.

அறிவில்லாத ஒருவிதமக்களும் இவ்வுலகில் உண்டு. உதாரணமாக மலைப்பள்ளியர் என்னும் ஒருவித மனித வார்க்கத்தினரை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அந்த மனித

மக்களிடமும் ஒருவித அறிவு உண்டு. அவர்களும் அறிவு என்பதை அறிவதற்கே, பிறவி உண்டு. சில அறிவுடையோர்களுக்கும் பிறவி உண்டு. ஏனென்றால் அவர்களது சொல் ஒன்றும் செய்கை யொன்றுமாக ஒன்றுக் கொன்று முரண்பாடாக யிருப்பதனால்தான், அவர்களுக்கும் பிறவி உண்டு என சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் அறிவை சிருஷ்டித்து, அதற்கு மாற்றம் செய்வதாலும், இவர்களது செய்கை மாறுபட்ட செய்கையென்பது பிறருக்குத் தெரிவதாலும், அதனால் பிறர் குறைபட அக்குறையை நிவர்த்திசெய்ய இவர்களுக்கும் பிறவி உண்டு. பிறவியெடுத்து ஒருவன் குற்றம்செய்தால், அவன் மறு பிறவியில் 'மாடுபடா பாடுபடுவான் தான்பார்' என ஒரு சமயம் கூறியுள்ளேன்.

தவம் ஒழுக்கம் எல்லாம் அறிவின் ஒழுக்கமே. சரியைகிரியை, யோகம் எல்லாம் அறிவை அறிவதற்கே. ஆத்மா எப்போதும் பரிசுத்தமானது. அது மாசானது அறிவின்பிரகாசகுறைவால். சாதாரணமாக மனிதமக்களுக்கு அறிவுஆறு, யோகிகளுக்கு அறிவு ஏழு, ஞானிகளுக்கு அறிவு எட்டு.

செலவில்லாபொருளும் அன்பில்லாவாழ்வும்
அருளில்லாமுகமும் கருணையில்லாகண்ணும்
குறையுணரா அறிவும் அனுபோகமில்லாசொல்லும்
கருஇல்லாதவமும் குருஇல்லாஉடம்பும்
குறைமுடிப்பரோ?

இப்பொழுது சித்தர் உலகம் நடைபெறுகிறது. இக்காலத்தில் சித்துவினையாடுவது கூடாது. சித்துவினையாட்டு வேண்டுமென்று எண்ணங்கொண்டவர்களின் வினையாட்டுகள் ஷீ-நாழிதான் மந்திரங்களின் சக்திகொண்டும் மற்றும் மனோவசியம் முதலியவைகளின் சக்திகொண்டும், ஒருவர் செய்யக்கூடிய அதிசயம் ஷீநாழியே சித்தை இன்னதென தெரிந்த ஞானிகள் தன்மையுடையவர்கள் சித்து வினையாடக்கூடிய சித்து வினையாடமாட்டார் சித்து என்பது முழுசக்தியில் பதினாயிரத்தில் ஒருபங்காகும். அதுவுமன்றி அவர்களுக்கு இவ்வினையாட்டுகள் ஒருபொருட் மெல்ல உலகை ஏமாற்ற பலர்கள் தான் இம்முறைகளைக் கையாளுவார்களேதவிர, மற்ற கடந்த ஞானிகள் இதை சிந்திக்கக்கூடமாட்டார்கள். அவர்களின் கவலை இதுவுமல்ல.

எல்லாமதங்களும் பேரறிவைக்காண அவாவுருகின்றன. எல்லாமதத்திலும் முக்திஉண்டு. நீங்கள் சரியாக கூர்ந்து கவனிப்பீர்களானால், ஒருமதத்திலாவது பிசகு என்பதேகிடையாது. தானாக அனுபோகத்தில் பார்த்தால் எல்லாம் உண்மையென்பது விளங்கும். தன் அறிவின்பல ஹீனமுடையவனும், பொருமையிழந்தவனுமே மதம்விட்டு மதம் மாறுவான். அறிவின்பொக்கிஷ மிருந்தால், எல்லாமதத்தின் பொக்கிஷமும், நன்மைகளும் கிரகித்துக்கொள்ளலாம்.

ஒரு மனிதன் குரு என்று வெளிவந்தபின்பு, வேற்றுமையும் பாகுபாடும் உடையவனாயிருப்பின் அவன்

குருவாகமாட்டான். புஸ்தகப்படிப்பினாலும் ஒருவகை அறிவு அபிவிருத்தி அடையலாம். புஸ்தகப் படிப்பினால் அறிவை அறிய ஒருவர் அடையக்கூடிய பயன் எவ்வளவுவென்றால் தேனைப்பார்க்காமுன் தேன் என்ற பெயர் தெரிந்துகொண்டு பின் தேனைப்பார்த்தபின் தேன் என்பது இதுதான் என்று பார்வையளவில் தெரிந்துகொள்வதைப்போன்றது. ஆனால் அனுபவத்தில் அறிவைக்காண்பது எப்படியென்றால் தேனைக்கண்டு, கையால் எடுத்து, ருசிபார்த்து சுவைத்து அதன்தன்மை ருசிமணம் முதலியவைகளை நன்றாக அறிந்துகொள்வதை ஒக்கும். ஆகையால் கண்டிப்பாய் அனுபவம்வேண்டும்.

ஆயிரத்தெட்டு மலரின் வேகமே, அணுக்களாய் பிரிந்தது. சுவை தோற்றம், நிறம், மற்றும் இதோடு இதற்குவேண்டிய அணுக்கள் பிரிகின்றன. ஒவ்வொரு அணுவிலும் இருள், ஆதி, நாதம், சோதி, காரணம் என்னும் இவ்வைந்தும் பிரிக்கமுடியாத ஒருநிலையில் கலந்திருக்கிறது. இந்த ஆயிரத்தெட்டு மலரிலிருந்துதான் பேரறிவின் ஆதியும் அந்தமும் அங்கிருந்தே தோன்றிவந்து அங்கேயேபோய் முடிகிறது. அங்கிருந்துதான் முதல்பிறவி ஆத்மாவுக்கு ஏற்படுகிறது. (சித்தர்கள் அல்லது அவர்களுக்கு சமானமானவர்கள் இங்கு தூங்குகிறார்கள் அல்லது இளைப்பாருகிறார்கள்) பிறப்பு எடுக்கும் புதிதான ஆத்மாக்களுக்குத்தான் வேலைபாரா உலகத்திற்குவந்து சற்காரியங்களைச் செய்து அதன் பயனாக அந்த இடத்திற்குச் சென்றவர்கள் தான் சித்தரெனப்படுவர் * ஆனால் உலகில் நன்ஷெயாரெனப் பெயர் எடுத்தவர்கள் அநேககாலம் இங்கு இளைப்பாறி பிறகு தரு

ணம்பார்த்து, நல்ல மனிதர்களாக இப்புவியில் பிறந்து
தமது பிறவியின் பெருமுடிச்சை அறுக்கிறார்கள்.

முதலில் வரும்போது, இந்த ஆத்மாக்கள், அறிவி
னோடு சிநேகம்கொண்டாடி காரணசரீரம் எடுக்கிறது.
காரணதேகத்துடன், சூக்மசரீரத்தையும் ஆத்மா அடை
கிறது. இந்த இரண்டு சரீரங்களையும் கொண்ட ஆத்மாக்க
ள்தான் தேவர்களெனப்படுவார். சூக்மசரீரமானது
இளநுங்கு அல்லது பளிங்குநிறமுள்ளது. அதை நாமும்
பார்க்கலாம். இந்த தேவர்களையும் பார்க்கலாம். இவர்
களுக்கு கண்ணிமையா நாட்டார் என்றும் பெயர். இந்த
தேவர்களுக்கு மனிதர்களாகிய நம் ஒத்தாசைவேண்டும்.
ஆனால் இவர்கள் காரணலோகத்தி் விருந்தால் அதுதேவை
யில்லை.

அறிவு என்பதுதான் காரணதேகம். நம் உடலின்
ஒருபாகத்தில் அடிபட்டால், அடிபட்டது ஸ்தூலத்திற்கு,
ஆனால் வலி சூக்குமத்திற்குத்தான். அதை சொல்லுவ
தும் காரணசரீரம்தான். இந்த காரணசரீரம் காணமுடி
யாத மகா நுட்பமான அணுக்களால் ஆகியது. இந்த
சந்தர்ப்பத்தில் ஒன்று சொல்லுவது பொருத்தமுள்
ளதாகும். லம்பிகாயோகமென்ற சமாதியிலேயிலிருப்ப
வர்களுக்கு ஆத்மா என்னும் உயிர் அடங்கிக்கிடக்கிறது.
அறிவும்தன் ஆற்றல் இழந்து ஒடுங்கிக்கிடக்கிறது.
அறிவின் ஆற்றல் இல்லாததால் கோடானு கோடிவரு
ஷம் இவர்கள் சமாதியிலிருந்தாலும் இவர்கள் சரீரம்
அழிவதில்லை. வயதும் பிறவியும் அறிவிற்கே ஆதலால்,
அறிவு அடங்கி சக்தியற்றுக்கிடப்பதால், சுவத்திற்கா

வது ஒருவிதபிரயோஜனமுண்டு, அப்பிரயோஜனமும் இவர்களுக்குக் கிடையாது. அதனால் அவர்களும் எவ்வித பிரயோஜனமும் அடைவதில்லை. அவர்கள் அறிவின் துரோகியேயாவார்கள். இதைத்தான் முன்னோர்கள், செத்தவர்களை யெழுப்பலாம் என்று சொன்னது. ஆனால் சொன்னவர்களின் கருத்து இந்தமாதிரி லம்பிகாயோகத்தில் அறிவைசாகக்கொடுத்தவர்களை எழுப்பலாம் என்றுசொன்னார்களே தவிர, உயிரில்லாத பிரேதத்தை எழுப்பமுடியும் என்று சொல்லவில்லை. இதை யறியாத மக்களிடம் அவர்கள் பட்டபாடு அநேகம். ஆகையால் அரசாங்கம் ஒத்துழைக்க முன்வருமாகில், இந்தமாதிரி லம்பிகாயோகத்தில் இறந்தவர்களை திரும்ப உயிருடனும், அறிவுடனும், இச்சபையோர்களும் எழுப்பலாம். இதை அதிகம் விவரிக்கப்புகின் விரியும் ஆதலின் யோசிக்க.

மறதியாயுள்ள மரம், செடி, கொடிகளுக்காவது வளர்ச்சியுண்டு. அவை வளர்ந்து, பூத்துக் காய்க்கும் தன்மை உடையது. ஆனால் மறதியாயுள்ள அறிவிற்கு எவ்வித வளர்ச்சியும் எப்போதும் இல்லை.

தன் உடலிலுள்ள அழுக்கை தன் கையால் சுத்தம் செய்கிறோம். ஆனால் கையிலுள்ள அழுக்கை சுத்தம் செய்வது எது? அதுவும் தன் கையே. அதேபோல் பிறருடைய குற்றத்தை அறிவாளிகள் அறிந்து தன் முயற்சியால் அதை சுத்தம் செய்ய முடியும்வரை செய்வதோடு தன் குறைகளை தானே உணர்ந்து நிவர்த்தி செய்து கொள்வது பெரும் உத்தம நிலையாகும்.

அறிவின் அலங்காரமே ஆத்மாவின் சிறப்பாகும். அறிவின் திருத்தமே ஆத்மாவின் திருப்தியாகும். அறிவின் உயர்வே ஆத்மாவை அறிய வழியாகும். அறிவின் தன்மையே ஆத்மாவின் கற்பும், மாண்புமானமாகும். அறிவுடைய பெண் கற்பழிந்தால் குற்றம் ஒன்றுதான். ஆனால் அறிவுடைய ஆண்கள் கற்பழிந்தால் குற்றம் அநேகம் அறிவை யறியா அறிவை அறியபிறவி அநேகம் அறிவை, அறிந்து அறிவை அனுபவிக்க பிறவி அநேகம் அறிவை அறிந்தபின் அறிவின் குற்றத்திற்குப் பிறவி அநேகம். அறிவை யறிந்து அறிவினிடத்தில் அறிவோடிருந்தவர்களுக்கு பிறவி ஒன்றே.

அறிவை அறிவதுமேல் அதற்குமேல் அறிவைக் கொண்டு அறிவை சமாதானப் படுத்துவதுமேல் பின் அறிவுக்குள் புகுந்து அறிவின் இடமறிந்து அறிவாயிருப்பதுமேல் இதன் பயன் அறிவே அறிவாய், அனுபோக மயமாய் ஐக்யமாவதே முக்தி.

கவனத்தில் வைக்கவேண்டிய விஷயங்கள்:—

1. வீண் ஆடம்பரத்தைச் சுருக்கி அறிவை விருத்தி செய்து கொள்ளுவது உண்மை நிலை.
2. வெளியில் உள்ள பக்தியைவிட உள் பக்தியே சிறந்தது.
3. தேடும் வரைத்தேடி கிடைத்தபின் அதை பாதுகாப்பதுவே உத்தமம்.

4. தூங்குமட்டும் தூங்கினாலும் உணர்வோடு தூங்கினால் அதுவே துக்கமற்ற துக்கமாகும்.

உலகநல்லடியார்களே !

நடுப்பகலும் நடுநிசியும் அதிக நேரம் நிலைப்பதில்லை அதேபோல் உலகத்தின் நெருக்கடியும் மனிதர்களின் துன்பங்களும் அதிககாலம் நிலைத்திருக்காது.

வருமையில் பொருமையுள்ளோர் வல்லவர் ஆவார்.

புகைபோதை பிறரை குறை சொல்லுகிறவர்களும் தன் மத ஒழுக்கத்தையும், குரு சொல்லையும், மீறி நடப்பவர்களும் இப்பரிபூரண பரஞ்சோதியின் உயர் ஞான சபையின் பெயரைக் கேட்ட உடனேயாவது அல்லது இச்சபை சிஷ்யர்களை நினைவில் நினைத்த மாத்திரத்திலாவது உடனே திடுக்கிட்டு தன் குற்றங்களை யோசித்து நன்மைக்கு ஆளாக்கிறார்கள் ஆவார்கள்.

மெய்யுணர்வாளர்களே ! மதியுடையவர்களே !! மதியைக்கொண்டு விதியை வென்றீர்கள். விதிப் பொருளை மதியின் இருப்பிடத்திலவைத்து, அப்பொருளை மெய் உணர்வாய், அவ்வுணர்வைப் பாதுகாத்து வருகிறீர்கள் என்ற சந்தோஷ சிறப்புடன் இன்று பிரசங்கம் முடிவுற்றது.

1. ஒருகண் திறந்தது இருகண் சிரித்தது
இக்கண் குளிர்ந்தது இருதயக் கண் மகிழ்ந்தது
அறிவுக்கண் அறிந்தது, மூலக்கண்ணின்
மூலப் பொருளால்.
2. அன்பு நிறைந்தது அருள் சொரிந்தது
அறிவு விரிந்தது கரு உறைந்தது
கனல் மீறியது கடத்தினுள்ளோர்
சிறு இடம் கிடைத்தது
கண்டதும் யான் கொண்டதும் யான்
அதனுள் புகுந்து இருப்பதும் யான்
விண்டதும் யானே.
3. தித்திக்குந் தேன் இருக்கு மிடந்தேடி ரீங்காந்
வண்டு செல்வதுபோல் அறிவுடையோர்
உயர் ஞான உயிர்ப்பொருள் உணர்வைத்
தேடி அடைவர்.

(சூறிப்பு எடுத்தவர்)

மா. க. சர்மா.

பரீபூரண பரஞ்சோதியின் உயர்ஞான சபை

எல்லா சபைகளுக்கும் குருஸ்தானம் உடையவர் ஞான
எள்ளல் பரஞ்சோதிமஹான் அவர்களே.

தலைமை சபை.

உபதலைவர்: மெய்யுணர்வாளர் M. G. நாயுடு, (Retd Teleg)
காரியதரிசி: " B சுந்தரராஜு நாயுடு, (Clerk Municipal
உபகாரியதரிசி: " T B. தேசிகாசாரி. [Office)
பொக்கிஷதார்: " M. N குப்புசாமி ஐயர், (Cloth Merchant)
ஆடிட்டர்: " S. முத்துசாமி பிள்ளை, (Revenue Officer)
Madura Municipality)

நிர்வாகஸ்தர்கள்.

1. மெய்யுணர்வாளர்: வெ. முத்துசேர்வை. (Land lord)
2. " ப. இய்யாஹீம் சாஹிப்.
3. " P இராக்கப்பக்கோன், (Land lord)
4. " வெ.சின்னத்தம்பிசேர்வை. (L.F.Auditor)
5. " நாட்டாமை R. சுப்பையர்.
6. " G. மஸ்தான் சாஹிப், (Mill Owner)
7. " K செல்லையா பிள்ளை.
8. " ச. கந்தன், (Mill Supervisor)
9. " M. V கிருஷ்ணம்யர்.

(நெ. 1, மேலவடம்போக்கித் தெரு, மதுரை.)

கிளை சபை.

தலைவர்: மெய்யுணர்வாளர். C. கோவிந்தராஜு லு முதலியார்.
பொக்கிஷதார்: " V. N. குமாரசாமி. சாயத்தொழிற்சாலை,
காரியதரிசி: " N. சின்னையா செட்டியார், (Land lord)
உபகாரியதரிசி: " N.R. ராஜகோபால் நாயுடு, Proprietor;
Confectionery Works)

நிர்வாகஸ்தர்கள் :

1. மெய்யுணர்வாளர்: கோவிந்தராஜு நாயுடு, Retd. Naval. Ofr
2. " G. ஆராவமுது பிள்ளை, (Clerk M. S. M. Ry.)
3. " P. வரதராஜு பிள்ளை (Land lord)
4. " C. D. கன்னியப்ப சுவாமிகள், (Land lord)
5. " M. ஜம்புலிங்க முதலியார், (Land lord)
6. " H. நயினாமுஹம்மது காதிரி.

(390, திருவொற்றியூர் ஹைரோட், சென்னை.

1. ஒருமொழி.

2. பேரறிவு.

கூடு புத்தகங்கள் கிடைக்குமிடம்:—

1. C. D. கன்னியம்பு கவாமிகள்,

290, சைனாபஜார்,

ஜி. டி. மதராஸ்.

2. N. R. ராஜகோபால் நாயுடு,

9, மலைப்பெருமாள் தெரு,

ஜி. டி. மதராஸ்.

3. மதுரை & கோவை சபைகள்.

4. எல்லா விற்குதன்பாசும் புக்ஸ்டால்களிலும், சதேசாதித்
தூரன் புக்ஸ்டால்களிலும் கிடைக்கும்,
மதுரை

5. V. N. குமாரசாமி,

216, திருவொற்றியூர் ஹைரோட்,

தண்டையார்பேட்டை, சென்னை.

5537
R65

